

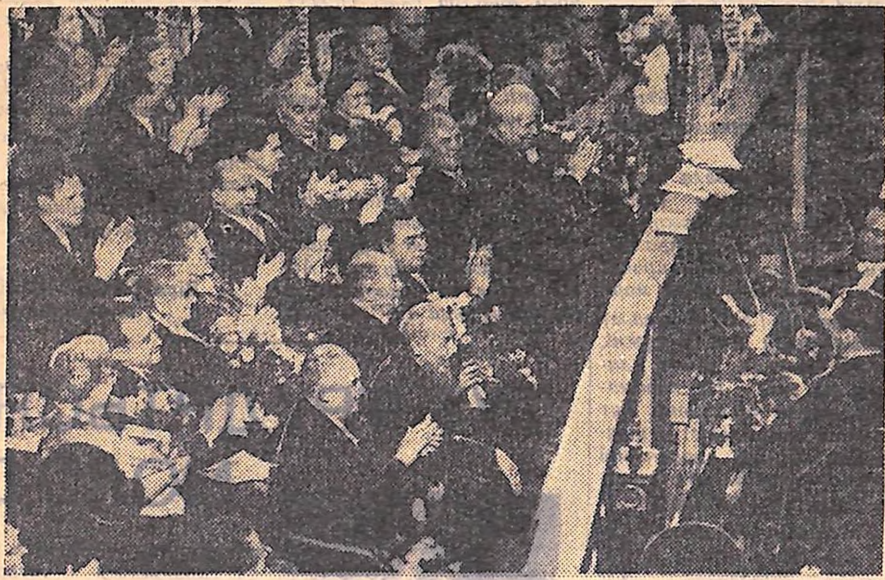
МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 61 (334).

П'ятниця, 18 листопада 1960 р.

Ціна 20 коп.

ДЕКАДА УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА В МОСКВІ. У Великому театрі Союзу РСР колектив Київського театру опери та балету імені Т. Г. Шевченка показав оперу «Арсенал» композитора Г. Майбороди.

На спектаклі були присутні керівники Комуністичної партії і Радянського уряду, керівники і члени партійно-урядових делегацій соціалістичних країн та делегацій братніх комуністичних і робітничих партій, які прибули в Москву на святкування 43-х роковин Жовтня.

На фото: керівники Комуністичної партії і Радянського уряду, керівники братніх партій вітають учасників спектаклю «Арсенал».

Фото В. СИЧОВА і К. ШАМШИНА. (Фотохроніка РТАУ).

ВСЯ МОСКВА СТАЛА ЗАЛОМ ДЛЯ ГЛЯДАЧІВ...

Здається, вся Москва стала одним величезним, мільйонним залом для глядачів — так широко розпелеснулось українське мистецтво по столиці. Не минає дня, щоб учасники Декади не виступали в цехах десятків московських підприємств, у палацах культури, в клубах. Письменники, композитори, професійні і самодіяльні артисти зустрічають тут вдячну аудиторію, яка тепло і сердечно приймає представників братнього українського народу.

В третій день Декади, 14 листопада, театри України показали три спектаклі.

Це — опера М. Лисенка «Тарас Бульба» у постановці театру опери та балету імені Т. Г. Шевченка, спектакль театру імені Франка «Не судилося» за п'єсою М. Старицького та спектакль Харківського драматичного театру імені Т. Шевченка — «День народження» М. Печеніжського.

Естрадна вистава «Везли естраду на Декаду» йшла втретє. Глядачі від широкого серця аплодували всьому ансамблю учасників вистави, які створили розумний, веселий, темпераментний, справжній естрадний спектакль.

„МИ З УКРАЇНИ“

Великий концерт у Лужниках

Облямована яскравим українським орнаментом, сцена Палацу спорту в Лужниках, де відбувся 15 листопада великий концерт «Ми з України», здавалася центром народної свята. Перші слова, що прозвучали на цьому святі дружби і щастя, були звернуті до Москви. «Привіт Москві» — пісню А. Філіпенка співає зведений хор.

Програма цієї масової вистави, яскравої, веселої, пронизаної чудовою народною музикою, українським гумором, виділялася в пісню про Україну.

Танцюють шахтарі, учасники ансамблю танцю шахти «Кочегарка» з Горлівки. Їх змінують самодіяльні артисти Ровенської, Кіровоградської областей. Поряд з самодіяльними артистами співають і танцюють артисти заслужених колективів республіки — ансамблю тан-

цю УРСР, українського народного хору, «Думки», капели бандуристів...

В канву святкової вистави органічно вплетені виступи солістів — М. Ворвулева і Є. Чавдар, М. Кондратюка, В. Дальського, Є. Дем'янука та інших.

Урочисто звучить у фіналі у виконанні зведеного хору кантата композитора К. Данькевича на слова М. Рильського «Клятва».

Московський глядач вдячно відгукується на кожний спектакль театру опери та балету УРСР ім. Т. Г. Шевченка. Постановлений театром 15 листопада балет «Лісова пісня» — одне з найяскравіших вражень Декади.

Театри — Київські імені Франка та імені Лесі Українки, Харківський імені Т. Шевченка показали в цей день повторні спектаклі.

(РТАУ).

Хроніка Декади

Художню виставку «Радянська Україна» за три дні відвідало 18 тисяч глядачів.

В Спільці письменників СРСР закінчилось обговорення української прози, в якому взяли участь письменники братніх республік.

«З народом і для народу!» — так називається фотовиставка, що відкрилася в Центральному будинку актора, організована Українським театральним товариством.

В Будинку культури на Ленінських горах відбувся великий вечір української літератури і мистецтва.

(РТАУ).

Газети й журнали — друзі наші

Дуже добре, що комсомольці Кіровоградщини мають свій друкований орган. «Молодий комунар» для юнаків і дівчат колгоспу імені Чапаєва, Хмельницького району, став найближчим другом і порадишом. Майже всі комсомольці передплачують зараз свою обласну газету. На 1961 рік їй вже передплатили 40 чоловік.

В. ГРИГОРЕНКО, ланкова.

Добре організована передплата на молодіжні газети і журнали у колгоспі імені Жданова, Рівнянського району. Тут кожний другий комсомолець одержує зараз і вже передплатив на наступний рік те чи інше видання. Зокрема, «Молодий комунар» одержуватиме більше 50 юнаків і дівчат.

Велика заслуга в цьому, — говорить секретар комсомольської організації Люба Дядюра, — наших молодих листоносів і громадських розповсюджувачів преси.

Молодь не тільки сама передплатила газети і журнали, а й залучила до цього і старших товаришів.

Н. ПАЛИВОДА.

- * Комсомолка Р. ЛИСЕНКО за прикладом Л. Лукашевського відгодувала 775 голів свиней.
- ПЛЕНУМУ ЦК КПРС — Комсомольську зустрізь
- * Доярки С. АНДРУШКО і Н. ПАЛАМАРЧУК надоїли по 3 тисячі літрів молока.
- * По 34 поросяти від кожної свиноматки одержала В. АГІЄВИЧ.

Ними пишаються ДРУЗІ

ЯКИЙ шлях обрати в житті? Це питання постало перед Раїсою Лисенко, коли вона закінчила школу. Не вагаючись, дівчина вирішила: буду свинаркою. Незабаром в колгоспі говорили про комсомолку: адже вона за прикладом Ярослава Чижя працює. Вже зараз на її рахунку 775 голів відгодованих свиней.

Не відстає від Раїси і Галина Горе. Комсомолка пішла на ферму доглядати теличок. Виростила з них корів і зараз працює дояркою, веде перед у роботі. Старанно доглядаючи своїх первісток, Галя одержала від кожної з них близько 2.600 літрів молока і своє зобов'язання перевиконала.

Т. СІРОШТАН, секретар комсомольської організації колгоспу «40-річчя Жовтня», Бобринського району.

Почесне право завойовано

СВИНАРКА колгоспу імені Щорса, Онуфріївського району, Віра Агієвич одержала по 34 ділових поросяти від кожної свиноматки.

Завоювала право взяти участь в обласному святі тваринництва і комсомолка Галина Осташко з артілі імені Сталіна. Молода колгоспниця одержала від кожної свиноматки по 29,7 поросяти.

В. ГАВРИЛЕЦЬ, —

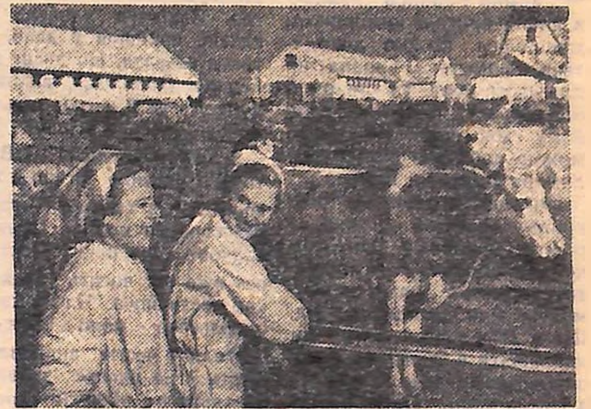
ЕШЕЛОН ЗАВАНТАЖУЄТЬСЯ

Перші тонни металевого лому до кіровоградського ешелону внесли піонери Долинської середньої школи. Запорізькі металурги одержать від них за останні дні понад 10 тонн брухту. Не думають відставати від них і піонери місцевої залізничної школи. На їхньому рахунку більше 9 тонн лому.

Активно почали збір брухту металургам Запоріжжя учні Братолюбівської і Гурівської шкіл.

В. БУЛАНЕНКО.

На знімку: учень 3 «В» класу Кіровоградської школи № 6 Володя Фоменко кладе і свою частку лому в загальну купу. — Із старим велосипедом не шкода розлучатись, — говорить хлопчик. Фото В. ШТЕЙНБЕРГА.

Радісно зустрічають Пленум ЦК КПРС доярки комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу «Україна», Гайворонського району, Степаніда Андрушко і Надія Паламарчук. Добре попрацювали вони — понад три тисячі літрів молока вже надоїли від кожної корови.

На знімку: Степаніда АНДРУШКО і Надія ПАЛАМАРЧУК. Фото Г. ВЕРУШКІНА.

І В СУБОТЦІ ПРИЙДЕ ЗИМА

ДЕСЯТА година ранку. Біля корівника другої молочно-товарної ферми колгоспу імені Леніна стоїть група доярок і нетерпляче виглядає скотарів. А ті в іншому корівнику прямо серед проходу хвацько грають у карти. Вони ніби й не чують, що корови ревуть, рвуться з прив'язу на пасовище. Хоча й воно не обіцяє нічого ласого (бо що за корм може бути на толоці у пізню осінь), та все ж для тварини прогулянки на свіжому повітрі дуже потрібні.

Та не завжди і свіжість корисна, особливо тій групі нетелів, яка стоїть довгими ночами в загороді, по коліна в багнюці, під відкритим небом.

— Для цього молодняка, — говорить завідувач фермою П. О. Шаповал, — новий корівник споруджується, але... тютна, коли він буде готовий. Дах над мурованими стінами будівельники вивели ще у вересні. Та на цьому й зупинилися. А ще ж треба двері, підлогу, ясла зробити...

Ну, а що чекає ту сотню голів нетелів, які стоять у загороді на фермі першої комплексної бригади? Адже для них нічого не будується.

— 36 голів ми якось ще витиснемо у приміщення до цього річного молодняка, — каже завідувач фермою № 1 Микола Іванов, — а де розмістити решту, не знаю. А хто ж повинен знати, хто повинен подбати про худобу?

Надто вже байдуже ставиться до своїх обов'язків комсомолец М. Іванов. Він спокійнісінько, без найменшої стурбованості, пояснює, що ще місяць тому голова правління артілі П. Г. Гундаренко прислав престарілих колгоспників і вони полагодили солом'яну покрівлю на одному приміщенні. А на решті будівель і досі дахи зіяють кроквами. Роботи на якийсь день-два, М. Іванов все ще очікує дідів. Невже з цією справою не впоралися б самі тваринники, яких на фермі є 27 чоловік?

Біля дверей лежать купи гною, а вздовж підвісної дороги його такі гори навалено, що вже й вагонетки не проходять. Може М. Іванов сподівається, що голова артілі знов пришле «рятувальну експедицію»?

На фермі працює чимало комсомольців, молоді. От би вожаку Івану Демешку завітати б сюди, присоромити недбалих господарів та допомогти організувати підготовку ферм до зими. Він молодий секретар (трохи більше місяця, як обрали), та пора йому вже серйозно зайнятися тваринництвом, бо справи тут не блискучі.

О. ШКАБОЙ.

с. Суботці, Знамянського району.

Шефи — колгоспу

МАЙБУТНІ агрономи й зоотехніки — студенти Бобринського сільськогосподарського технікуму допомогли робітникам радгоспу «Червоної землероб» у збиранні гібридної кукурудзи. Вони виламали й відправили на завод тисячі гонн початків.

Злагодженою, наполегливою працею відзначилися члени ланки Роберта Шаповала.

С. КУЧЕРЕНКО, студентка.

Паровозники бригади О. Барміна
— передовики змагання

На Кіровоградській в'їрвовочній
вони до мети разом з часом ідуть

До перемоги праці комуністичної

НОВОБУДОВИ — МОЄ ПОКЛИКАННЯ

Лист з Криворіжжя

Риси нашого росту

Всього місяць, як Володимир Гапонів працює в нашій бригаді помічником машиніста. Важко доводитися хлопцеві: справа ця для нього нова. Та товариші відразу ж запропонували йому свою допомогу. Часто можна побачити біля Володимира Анаголія Бурова.

Половгу й терпляче розкриває Анаголій «секрети» роботи молодому помічнику машиніста. А розповісти є про що: адже комсомолец має чималий досвід. Ще в 1954 році став він працювати в Знамянському паровозному депо. Звідси і в армію пішов. Після закінчення служби знову зустрічали його паровозники. Сильний, змушлений, він просто равався до роботи.

— Ну й скучив же я за всім цим, — часто говорив він, оглядаючи локомотив.

З тих пір ніхто не пам'ятає, щоб Анаголій Буров був серед відстаючих. Юнак працює сумлінно, а у вільний від роботи час його можна побачити в оточенні друзів. Він читає газети або проводить бесіди.

Правду кажучи, навіть працювати легше від того, що поруч такий товариш. А таких у нас в бригаді багато.

Ось, наприклад, Микола Деморецький. Це наш кочегар. Закінчив хлопець 10 класів, прийшов у депо. І треба сказати, що досяг він немало. Обов'язки виконує добре, та й в громадській роботі — серед перших.

З душею трудиться і Віктор Головченко. Та що й говорити: з такими — гори перевернути можна. І не випадково, що наш колектив ось вже рік носить звання комуністичного. Члени комсомольсько-молодіжної бригади з честю виправдовують це високе звання. Результати відчутні: лише за жовтень ми провели 48 великогазових составів, в яких понад норму перевезли близько 50 тисяч тонн народногосподарських вантажів. Є у нас і економія палива — понад 60 тонн вугілля.

О. БАРМІН,
старший машиніст
Знамянського паровозного депо.

Руками таких, як оця вродлива, весела дівчина, зводяться нові будівлі у нашому місті. Ті, хто у день 43-х роковин Великого Жовтня святкував новосілля, широкі вулиці і комсомолці Наташі Гуцько — майяролі будуправління № 1.

Наташа і її друзі зараз працюють на спорудженні житлового будинку по вулиці Володарського.

На знімку: Наташа Гуцько.
Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

Серед тисяч юнаків і дівчат, які працюють у нас на будові, є, звичайно, і такі, кого суди привів випадок. А ось у нас з подружками Катєю Зелінською та Зіною Озерянською, це вже, як б сказала — покликання. Раніше ми працювали на Кременчукгесбуді. Там відчували справжню романтику новобудов.

Раніше працювала я продавець газетного кіоску у м. Ново-Георгіївську. Та кіба ж осидиш за прилавком, коли за кілька кроків люди створюють нове море і гігантську ГЕС! А з газет посміхаються мені їх мужні, веселі обличчя, немов кличуть до себе. Не втрималась, пішла на будову. Тут здобула спеціальність штукатура, другий виробничий розряд, стала членом бригади комуністичної праці.

Всі ми дуже раділи з того, що завершували будівництво гідровузла. Але ставало водночас і якось журно, що кинуче, бурхливе життя будови вже залишилось позаду. Вирішили ми не розлучатись з цим чудовим життям, продовжити його у Криворіжжі. Поїхали й хлопці: мулярі, геслярі, електрики.

Нам з подружками пощастило — знову в одній бригаді працюємо. Разом з нами ще дівчата з Одещини — Зіна Моторна й Галя Чорноморець, з якими ще в дорозі подружились.

Всього лише перший місяць трудимось ми на спорудженні аглофабрики, та повинна сказати: задніх не пасемо. Працюючи у комп-

лексній бригаді штукатурів під керівництвом досвідченого майстра своєї справи, бригадира І. П. Петрушенка, оволодіємо новими спеціальностями. У нас у бригаді кожен буде не лише штукатуром, але й малярем, бетонником, облицювальником.

Нас, кременчукгесбудівців, дуже гостинно прийняли в свою сім'ю трудівники комсомольської будови. Адже праця на спорудженні Кременчуцької ГЕС — най-

краща атестація молодому будівельникові. І ми її виправдовуємо. Вже зараз на 140—160 процентів виконуємо змінні завдання. Попереду у нас — нові трудові перемоги у праці. Незабаром виростуть на криворізькій землі корпуси велетенської аглофабрики, в будівництво якої вкладають чимало праці і коштів будівельники Кременчуцького гідровузла.

Віра ПРИХОДЬКО,
штукатуриння.

ТУТ ТРУДЯТЬСЯ МОЛОДІ

Бригада невелика, вона складається з чотирьох дівчат. Але за зміну через їх руки проходять кілометри в'їрвовочної пражі.

Дружно трудяться її подруги Зіна Ямка, Люба Босонченко, Зіна Гусакова. Дівчат цих знають на фабриці, як виключно дружній колектив.

Хороша, енергійна молодь трудиться і в іншому цеху — в'їрвовочному. Ось комсомолка Люба Бабенко (знімок внизу). В руках у неї — котушка з намотаною пражею. Дівчина заправляє її на в'їрвовочну машину другої крутки, яка скручує окремі пражки у в'їрвовку. В'їрвовка намотується в коток і на цьому процес закінчується. Вироблена руками молодих, продукція має широке застосування у різних галузях народного господарства.

Фото і текст В. Ковпака.

Продукція Кіровоградської в'їрвовочно-шпагатної фабрики користується великим попитом і за межами України. В Азербайджан, Казахстан, далекий Сибір відправляються великі партії котків в'їрвовок. Працює на підприємстві переважно молодь.

В цеху, де сировина проходить підготовчу стадію, стоїть м'яльня машина, на яку подають паклю настильниці Люба Коваль і Віра Кузнецова. Швидко, вправно працюють дівчата. Очищена, пом'якшена і відповідно оброблена сировина потрапляє на тонкочесальну машину і звідти у вигляді стрічки, яку ви бачите в руках у молоді робітнички Людмили Бутенко (знімок вгорі), іде в прядильний цех. На цьому процесі зайнята бригада Ніни Солоніциної, яка бореться за звання комуністич-

Славною успіху добилася Галина Полонець, ланкова колгоспу імені Леніна на Житомирщині. В 1959 році її ланка одержала рекордний урожай — по 1921 центнеру зеленої маси кукурудзи з кожного гектара. Стає приємно на душі від того, що в нашій республіці зростають ряди чудових майстрів високих урожаїв...

Славною успіху добилася Галина Полонець, ланкова колгоспу імені Леніна на Житомирщині. В 1959 році її ланка одержала рекордний урожай — по 1921 центнеру зеленої маси кукурудзи з кожного гектара. Стає приємно на душі від того, що в нашій республіці зростають ряди чудових майстрів високих урожаїв...

Славною успіху добилася Галина Полонець, ланкова колгоспу імені Леніна на Житомирщині. В 1959 році її ланка одержала рекордний урожай — по 1921 центнеру зеленої маси кукурудзи з кожного гектара. Стає приємно на душі від того, що в нашій республіці зростають ряди чудових майстрів високих урожаїв...

СЕМІРІЧКИ

Про те, як Г. Полонець і її вісімнадцятеро подруг йшли через труднощі до високої мети з проникливою теплою розповіддю в нарисі А. Котляра «Полісяночка». Досягнувши рекордного врожаю, члени ланки не зупинилися на півдорозі — по дві тисячі центнерів буйнолістої маси «королів полів» вирішили виро-

стити вони в нинішньому році.

З неослабним інтересом читається нарис «Приклад героїні» І. Опанасенка про запалюючий подвиг сільської гагановки Р. Гузь з колгоспу імені Карла Маркса, Дніпропетровської області. Це вона, ззовні неприступна, але метка, невстигала в праці дівчина, відкри-

ла додаткове джерело різкого збільшення надобів — добровільно прийняла найвідсталішу групу корів і за рік одержала від кожної з них по 4070 літрів молока. Високі духовні і моральні якості нашого сучасника — будівника світлого комуністичного завтра (Закінчення на 4-й стор.)

Шліфувальники бригади Павла Лозового з Семенівської брикетної фабрики завоювали почесне звання колективу комуністичної праці. Міцно увіштов в їх життя лозунг комуністичних бригад: «Один за всіх, всі за одного». Тут кожен ділиться з товаришами набутим досвідом. На знімку ви бачите, як уважно слухають члени бригади розповідь досвідченого шліфувальника П. І. Крикуна (в центрі).

Фото Г. ТАНСЬКОГО.

Серед Книг Молоді

На схилі Табурищанського мису, там, де тепер вирросло чудове місто-сад, над самим Дніпром років два-три тому був невеликий хутір Чорноморівка. Від цього села тепер не залишилося й сліду — на його місці піднялися багатопверхові жили будинки, школи, чудовий білокамінний Палац культури імені Леніна. Але серед місцевих жителів і понині живе легенда про виникнення цього села.

У сиву давнину, років триста тому, на схилі мису габаром стояла козацька вольниця. Розповідають, що колись старий запорожець Чорномор, втрапивши в жорстокої січі з кримською ордою всіх товаришів, піднявся вгору по Дніпру до Високого каменю і тут, біля підніжжя мису, поставив собі хату. Минали роки, і навколо неї вросло село, яке дістало назву його засновника.

*) «Сурмачі комуністичної праці». Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь», Київ, 1960 р.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
18 листопада 1960 р., 2 стор.

часники з їх чудовими рисами нового, комуністичного ставлення до праці. У легких буднях, в труднощах гартуються їх воля, невтомність у досягненні поставленої мети. А мета у всіх цих людей була одна — на два роки раніше строку здати ГЕС у повну промислову експлуатацію.

В нарисі перед читачем проходить ціла галерея людей різного віку, різних професій. Але всіх їх споріднює одна риса, яку можна охарактеризувати двома словами: творчий неспокій. Ось «ветеран династії» Герой Соціалістичної Праці М. Д.

Прапоровосці

Карпов, бригадир арматурників. Життєвий і трудовий шлях цієї посивілої, але не по роках жвавої людини — своєрідний літопис радянського гідроенергобудівництва. Більше чверті століття вже мандрує Михайло Дмитрович з будови на будову — споруджував первенць радянської енергетики Волховську ГЕС, Камський, Горьковський гідровузли, а декілька років тому разом з сім'єю прибув на будівництво Кременчуцької ГЕС. А сім'я у нього велика, дружна: син Аркадій ще на Горьковській ГЕС успадкував спеціальність батька, а після демобілізації з флоту відразу на Кременчуцьку ГЕС прийшов. Тут незабаром бригадиром арматурників

ничників, які вирішили жити і працювати по-ленінському, по-комуністичному.

Рух розвідників майбутнього тепер перетворився у велику силу, стає чим далі масовішим. Заспівувачем цього руху, як і у всяких великих починаннях, виступає невтомна молодь, яка дерає, йде незвіданими шляхами до нових висот продуктивності праці.

Наприкінці лютого ц. р. на нараді кукурудзозовідів Кіровоградщини виступала знатна ланкова республіки двічі Герой Соціалістичної Праці Є. О. Долинюк. «Чудова, енергійна у нас молодь, працюючі у неї руки, неспокійні серця. Багато хто з молодих кукурудзозовідів уже й на нас, «стариків», наспадає, — сказала вона. —

НЕЗВИЧАЙНЕ ЗМАГАННЯ

В ОДИН з понеділків ланкові загону імені капітана Гастелло, як завжди, рапортували голові ради загону Тамарі Бабак про справи останнього тижня піонерської дворічки. Незвичайною була лише одна обставина: в загін завітала комсомольці із швейної фабрики. Перший пошивний цех підприємства взяв шефство над п'ятим «А» класом Кіровоградської середньої школи № 19.

І ось перша зустріч. З неприхованою цікавістю слухають піонери дівчат з фабрики. Люба Росол, комсорг цеху, розповідає про те, що колектив першого пошивного бореться за звання цеху комуністичної праці. Майя Рева, робітниця цеху, знайомить присутніх з зобов'язаннями швейників.

Друзі вирішують оголосити війну бракові так само, як «двійкам». Вони домовляються в дальшому зустрічатися кожного четвертого числа місяця і звітувати один одному про свої успіхи, ходити разом на екскурсії, а в один з вихідних днів поїхати на хутір Надю.

О. ПЕТРОВА,
старша піонервождатка.

Паростки нового

У ЦЬОМУ навчальному році в усі загони нашої школи прийшли вождаті з виробництва. Діти самі обирали своїх вождатів.

Заходжу якимось після уроків у 6 «А» клас, який є одним з кращих у школі. Піонерський загін класу носить звання «спутника семірички». Останнім часом він здав в рахунок піонерської дворічки понад 300 кілограмів металолому. Пояснюю дітям:

— В цьому році кожний загін матиме вождатого з виробництва.

Вони всі враз загомоніли:

— Нам Ніну Яковенко!

— Ми будемо ходити до неї, допомагатимемо курей годувати!

— Вона навчить нас і співати, і танцювати!

Я повідомила молоді пташницю Ніну Яковенко про бажання дітей. Дівчина погодилася.

З того часу 6 «А» став

частим гостем на птахофермі. Коли господарка зайнята, гості залюбки допомагають їй. Звичайно, і самі при цьому теж набувають трудових навичок.

Піонери радо зустрічають вождатих з виробництва. Раз на тиждень вони приходять у загін. Поки що більшість виробничників мало знайомі із обов'язками піонерського вождатка. При першій нагоді я даю їм поради, проводжу семінари.

За той короткий час, який минув з початку нового навчального року, діти дуже полюбили нових вождатих, гордяться дружбою з ними, особливо в тих випадках, коли вождатками є передовники виробництва. Ця дружба захоплююча не лише для дітей, а й для молоді колгоспу.

Н. БРАЙКІВСЬКА,
старша піонервождатка
Івангородської середньої школи, Олександрівського району.

М. СТОЯН, Н. ДОБРІН.

Серце б'ється схвильовано

МАЛЕНЬКА кімнатка. Вогкі, світлі стіни. Два вікна — одне на південь, за ним стогне вітер у голих віттях зраненого саду... Колись шумів він буйний, зелений, а тепер не одне дерево зламали фашистські танки. За садом принишло, причаїлось село. Ніби вимерло. Не почуєш людського голосу, не порадить старече серце дзвінкий дитячий сміх... Друге вікно розбитими шибками дивиться на захід. Крізь нього видно сіре, немов сталево небо, важкі дошові хмари. З-за них не вигляє сонце, не кине променю в хатину.

А сюди б тепла, затишку треба... Дід Андрій дивиться на поранених, і старечі руки тремтять, мов лихоманка напала на нього.

Біля самісіньких дверей метастає в гарячці, в забутті юнак. В нього розбита чашечка на коліні — нога опухла, почорніла...

Поруч нього літній солдат. Продовгувате обличчя, як у мерця. Осколки міни впилися в його праву руку. Він мабуть сам перев'язував її стьожками спідньої сорочки. Рани ще й досі кровоточили — і гімнастюрка його була геть червона...

Посивілий бородатий солдат лежав, мов мертвий. Він був контужений та ще й куля зачепила його лі-

(Продовження. Поч. див. в № 60).

Міцніє дружба

Лише місяць минув відтоді, як комсомольсько-молодіжна бригада Івана Городецького з Семенівської брикетної фабрики познайомилась з п'ятикласниками середньої школи № 18 м. Олександрії. Але й за цей короткий час піонери встигли полюбити нових друзів. Особливо їм подобаються екскурсії на фабрику, цікаві розповіді робітників про їх життя та працю, підготовка до піонерських зборів на підприємствах і, звичайно, прихід вождатих з фабрики в школу.

Такими ж бажаними гостями стали в Олександрійській середній школі № 2 робітники комсомольсько-молодіжної бригади електромеханічного заводу. Хороший початок шефства робітників над піонерами — запорука міцної, потрібної дружби старших з дітьми.

А. ГОНЧАР,
секретар Олександрійського міського комсомолу.

ЛІТОПИС ДВОРІЧНИ

ПІОНЕРИ Бобринецької середньої школи № 2 взяли шефство над дитячим садком. Вони виготовляють та ремонтують для малюків іграшки, слідкують за чистотою подвір'я, розучують пісні.

Стоять на варті тимурівці школи, які шефствують над пенсіонерами міста.

Вся дружина включилась у збір металолому. Попереду йде загін імені Зої Космодем'янської, який вже зібрав понад 1800 кілограмів металу.

Д. ШАМКІЙ,
Г. БОНДАРЕНКО.

ПІОНЕРСЬКА дружина імені Зої Космодем'янської Бобринецької середньої школи № 1 листується з друзями з Узбекистану, Киргизії, Башкирії, Польщі, Чехословаччини, Китаю. В школі є спеціальний куточок інтернаціональної дружби.

В. ВОЛЕНКО,
старший піонервождатий.

вий бік... Тихо, майже непомітно здіймались його великі, широкі груди... Ще живий... Та чи не догоріє його життя?

У невеликого на зріст солдата з білим, як льон, зубом і синими очима, на носі гноїлася рана... Його права рука лежала на грудях чоловіка в лейтенантській гімнастюрці. Кулі не пожаліли його: одна вдарила в плече, друга зачепила чоло, третя пронизала ногу...

На дивані лежав горілиць вилицюватий солдат, напевне, казах... Там, на полі бою, куля влучила йому у паху, пронизала ступню і вирвала геть п'ятку. А потім, коли він уже впав, недалеко розірвалася міна і в свіжій рану впилося багато осколків... Він тримається руками за стінки дивана і шепоче почорнілими губами якийсь дивне, нікому незнайоме слово...

Ні, недаремно тремтять старечі руки... Солдати, солдати, соколи рідні... Важко вам, але, яку муку терпить ваш сьомий товариш! Сьомий, що певно був красенем, з буйним зубом, з орлими очима, тепер блідий, непорушний, ніби хтось йому крила підтяв. Куля пронизала йому навиліт груди. Він лежить на правому боці — і крізь велику вихідну рану наче видно, як стискуються і розходяться легені.

Дід втирає пекучу сльозу. Все вмі-

У СЕРЕДНІЙ ОДИНАДЦЯТИРІЧНИ

ПРОХОДЯЧИ бульваром Дружби народів, київці мимоволі звертають увагу на цей чотириповерховий будинок оригінальної архітектури. Тут усе має незвичайний вигляд: стіни, вікна, внутрішнє планування.

Можна подумати, що це палац. Справді, палац, та тільки шкільний. Тут міститься Київська середня одинадцятирічна школа № 80. Автори експериментального проекту нового шкільного будинку — співробітники Інституту «Діпромісто» — все передбачили, щоб діти могли добре вчитись, оволодівати виробничими професіями, займатися фізкультурою, розвивати свої здібності і таланти.

Які пововедення здійснили автори проекту?

Будинок споруджено з існуючими поперечними стінами. Це дало змогу значно збільшити площу віконних отворів. Всі класні кімнати об'єднані на південь, в них завжди багато світла, сонця. Безперервно діє спеціальний електровентилятор, нагнітаючи свіже повітря.

Біля класів — шафи-гардероби, збудовані в стіну. Кожний учень має своє відділення для одягу. За спеціальними кресленнями виготовлено парти та інші шкільні меблі.

У класах тихо, спокійно. Не доливає зовнішній шум. Школу споруджено на значному віддаленні від шосейного шляху. Та й у самому приміщенні в одному крилі міститься спортивний зал і їдальня, в другому — майстерні і актовий зал. В основному ж фасадному корпусі розташовано тільки класні кімнати.

До послуг школярів — різні кабінети, бібліотека, піонерська кімната.

(РАТАУ).

На знімку: (знизу) Київська середня одинадцятирічна школа № 80.

(Вгорі): урок в першому класі. Веде його Заслужений учитель школи Української РСР Марія Іванівна СОЛОМЕНКО.

Фото Ю. МОСЕНЖНИКА.

(Фотохроніка РАТАУ).

Вожаки вчаться

ВІДБУЛОСЬ чергове заняття комсомольського активу шкіл. З доповіддю «Рішення XII Пленуму ЛКСМУ» виступив секретар обкому ЛКСМУ К. Неділько. Про зв'язок школи з виробництвом розповів секретар комітету комсомолу агрегатного заводу Ю. Кваша.

Потім розпочалась робота секцій. Роль комітету комсомолу в житті школи, планування комсомольської роботи та проведення тематичних комсомольських зборів — ці питання розглядалися на секції секретарів і заступників секретарів комсомольських організацій.

Членам комсомольського комітету, які відповідають за масово-політичну роботу, розповіли про те, як правильно спрямувати роботу гуртків по вивченню

історії ВЛКСМ, поточної політики та організувати передачі на шкільному радіовузлі.

К. ПРАВДА,
інструктор Кіровоградського міського комсомолу.

він: і майструвати, і землю-матір доглядати, і чари діла дерева знає, але тут він безсиллий... Згорблений, тримаючи в руках стару облізлу шапку-вушанку, чатує біля дверей.

Вечорі. Скоро настане комедантська година. Та хіба, зрештою, тепер кожна година з усіх двадцяти чотирьох на добу не комедантська?..

Вже й потемніло в садочку, важче стало солдатам. Це він добре знав: хворому, пораненому завжди вночі важче... Все, здавалось, залежало від дочки.

А вона не поверталась...

Важка ноша лягла на плечі жінки. Лихо ж страшно ходить землею. Але вже чути грім гармат, йде визволення, повертаються наші, і кожного спитає воїн, сні:

— Що зробив ти, щоб полегшити мій прихід?

Вона, слабосила жінка, схудла й голодна, хотіла йому дати добру, материнську відповідь...

Вже завиднілася Червоноградівка. І нова тривога опанувала її. Клава — лікар. Але як небезпечно їй ходити по місту. Смерть чекала на неї всюди. Клава була єврейкою, змінила прізвище, втекла із табору полонених, спинилася в містечку, працювала тепер на перевалці. Передчасно посивіла, передчасно постаріла, зав-

жди із скорботою у сірих очах. І лише Ніна Андріївна знала, скільки гніву й зневаги несе в своєму серці ця невисока, білява жінка... Скільки юнаків і дівчат вона врятувала від німецької каторги, даючи поради, як прищепити собі «хвороби». А скільки врятувала від справжніх хвороб! Отам, на перевалці, й познайомилася із нею Ніна Андріївна. Там, на тяжкій роботі, ділились вони і хлібом, і думками, і мріями...

Клава сиділа за столом і щось шила.

— Здрастуй, Клаво!

— Здрастуйте, рідненька! І рада, що ви прийшли й дивуюся, що примусило вас вирушити в таку погоду, в таку далечинь...

— Клаво, голубочко. В мене сім поранених наших бійців.

— Як? Звідки?

— Потім розповім. Чи підеш ти до них?!

— Я? Чи піду?

Вона накинчила на плечі фуфайку, на голову хустку. Вчителька ледве встигала за нею. Не минаючи калюж, болота, вони поспішали до поранених. Вдарив постріл у городях, другий, як вони задихані, стомлені, з'явилися у сінях будиночка.

(Продовження на 4-й стор.)

МОЛОДИ ПРАЦОРОНОСЦІ СЕМИРІЧКИ

(Закінчення).

в усій повноті розкриваються перед читачем, коли він знайомиться з листами Миколи Коцюби. Пам'ятною весною 1954 року він, шістнадцятирічний хлопець, за велінням серця поїхав в кустанайські степи на освоєння цілини. Для хлопця це був перший серйозний екзамен на зрілість. Три роки роботи в радгоспі «Ломоносовський» не пройшли марно. На ціліні він багато що зрозумів. Зрозумів, що справжня, не вищитана з книжок романтика — сувора, буденна. Та хлопець зрозумів, що щасливий, що живе так, як треба, що йому відтепер нічого не страшно.

Змужнілий в труді М. Коцюба нині впевнено крокує шляхами славного семиріччя в лавах сурмачів комуністичної праці. Будував шахту «Запорізьку - комсомольську», а тепер на спорудженні Ново-Криворізького гірничозбагачувального комбінату трудиться.

Духовна краса М. Коцюби яскраво розкривається в його останньому листі до колишньої подруги Валі, з якою працював разом на спорудженні «Запорізької-комсомольської». Коли будівництво шахти було закінчено, Валі здалася занадто буденною робота на будовах. Її, бачите, більше приваблює тихе обивательське життя. Вона хоче, щоб у неї був поважний чоловік, хороша квартира і спокійне життя. Вона хоче бувати в театрах, слухати Моцарта

і Шопена, читати цікаві книги. Вдруге провалившись на вступних екзаменах до інституту, Валентина нарікає на свою долю і звинувачує всі і вся у своїх «нешастях».

Микола дав гідну відповідь на це мішанське ниття. «Ех, Валю, Валю, — пише він їй. — Що ти знаєш про справжнє щастя? Я пишу востаннє і більше не переконуватиму тебе. Життя краще переконає, ніж я. Але певен: ти ще зрозумієш, що людині дуже мало для щастя доброї зарплати і просторої квартири з усіма вигодами. Людина не кріг. Їй давай діла великі, путі далекі. Ти хочеш спокою? Що спокій? «І вічний бій, нам спокій тільки сниться...» Ти ще зрозумієш це, Валю!»

«Нам спокій тільки сниться...» Ці слова О. Блока можна поставити епіграфом до збірки нарисів «Сурмачі комуністичної праці» — ширих задушевних розповідей про наших молодих сучасників — таких, як дівчата бригади комуністичної праці Світлани Чабан з Київської фабрики імені Рози Люксембург, бригадира Володимира Литвина з будівництва Ново-Криворізького гірничозбагачувального комбінату та багатьох інших. Вони викликають у читача глибоку симпатію і повагу, бо у звитязному героїчному труді на фабриках і заводах, новобудовах і колгоспах не знають спокою, сьогодні прокладають шляхи в комуністичне завтра.

В. КРАМАРЕНКО.

ЗА ЩО ГОЛОСУВАЛИ

Більшість американського народу засудила авантюристичну зовнішню політику нинішнього уряду США. Про це свідчать результати недавніх президентських виборів. Обрання кандидата демократичної партії Джона Кеннеді президентом США завдало серйозної поразки республіканській партії, яка стоїть при владі протягом восьми років. Відкинувши представника республіканців, рядові американці тим самим висловились проти гонимого політики «на грані війни» і з «позиції сили», яка призвела до загострення міжнародних відносин.

Англійська газета «Дейлі мейл» відзначає, що саме свідомість необхідності зміни зовнішньополітичного курсу США, який зазнав ос-

татнім часом одного провалу за одним, спонукала більшість американців віддати свої голоси Кеннеді. Такої самої думки додержується відомий мексиканський публіцист Садот Фабіло. «Перемога Кеннеді, — заявляє він, — пояснюється тим, що народ відкидає внутрішню і зовнішню політику, яку проводить уряд Ейзенхауера».

АМЕРИКАНСЬКІ

Зараз поки що важко сказати, якого зовнішньополітичного курсу додержуватиметься Кеннеді, ставши президентом. Деякі спостерігачі висловлюють думку, що, можливо, стануться якісь зміни в зовнішній по-

літиці США, які ґрунтуватимуться на більш реалістичній оцінці міжнародного становища, ніж була явна хибна оцінка республіканського уряду. Газета «Нью-Йорк пост», вітаючи обрання Кеннеді президентом, висловлює надію, що прихід до влади представника демократичної партії означатиме новий підхід до важливих питань зовнішньої політики. Американський журналіст Солсбері пише, що «Кеннеді усвідомлює те, що перші важливі рішення його уряду, безсумнівно, повинні торкнутися зовнішньої політики».

ВИБОРЦІ?

Ряд зарубіжних газет, коментуючи результати президентських виборів у США, не без підстави вважає, що вся міжнародна обстановка в значній мірі залежить від відносин між Радянським Союзом і США. Головне — це те, підкреслює англійська газета «Обсервер», щоб Америка і Росія прийшли до практичного розуміння того, як зберегти мир в усьому світі».

З боку Радянського Союзу робиться все можливе для досягнення дружніх радянсько-американських відносин.

У вітальній телеграмі Джону Кеннеді глава Радянського уряду М. С. Хрущов висловив надію, що прихід до влади нового уряду США дасть змогу полішити відносини між Сполученими Штатами і Радянським Союзом, ввести їх у ту колію, в якій вони були під час Франкліна Рузвельта. Як відзначає М. С. Хрущов, таке поліпшення відносин відповідало б інтересам не тільки народів СРСР і США, але й усього людства.

Світова громадськість з задоволенням прийняла поздоровну телеграму М. С. Хрущова Джону Кеннеді в зв'язку з обранням його президентом США. «Пан Хрущов, — вказує англійська газета «Дейлі уоркер», — не гаючи часу, простягнув руку дружби. Весь світ сподівається, що його заклик зустріне той дружній прийом, якого він заслуговує».

Своє президентське місце в Білому домі Кеннеді займе 20 січня 1961 року. Американський народ чекає, що новий президент обере такий курс, який сприятиме ослабленню міжнародної напруженості і збереженню миру на землі.

ВЕЛИКА ПЕРЕМОГА ІТАЛІЙСЬКИХ КОМУНІСТІВ

На виборах до провінційних і муніципальних рад, які проходили 6 і 7 листопада в Італії, Італійська комуністична партія здобула блискучу перемогу. За її кандидатів голосувало понад 6 мільйонів італійців та італійок, тобто кожний четвертий виборець. На цих виборах комуністи дістали на 104 тисячі голосів більше, ніж на парламентських виборах 1958 року.

Характерною особливістю нинішніх виборів є те, що комуністи і соціалісти вперше при виборах до провінційних рад запропонували роздільні списки кандидатів. Голосування проходило не по всій Італії, а тільки в 77 провінціях з 92.

Дуже показові результати виборів по найбільших промислових центрах. У Мілані за комуністичних кандидатів голосувало на 20 тисяч чоловік більше, ніж у 1958 році. Майже 44 проценти виборців у Болоньї віддали свої голоси комуністам. У робітничому Турині комуністи зібрали 152.696 голосів проти 139.507 у 1958 році, у Флоренції — 92.298 (у 1958 році — 77.829).

Блискуча перемога італійських комуністів набуває тим більшого значення, що одночасно серйозної поразки зазнала правляча християнсько-демократична партія. Вперше за багато років ця найбільша буржуазна партія втратила на виборах близько мільйона голосів. Зменшився вплив крайньої правих партій (монархістів і неофашистів).

Аналізуючи результати виборів, секретаріат Італійської комуністичної партії вказує, що підсумок виборів «є новим підтвердженням того факту, що Італійська комуністична партія являє собою основну робітничу і народну силу, ключ будь-якого просування вперед по шляху демократії».

Перемога комуністів викликає тривогу в таборі італійської реакції. Католицький щотижневик «Оссерваторе делла Доменіка» серйозно занепокоєний «успіхами крайньої лівих елементів».

(ТАРС).

Серце б'ється схвильовано

(Продовження).

Ніна Андріївна з скрині і шафи діставала сорочки, хустини, косинки, а від розривав їх на великі, малі і найдрібніші стрічки. Клава звичними рухами відкочувала верхню одіж у білий, ножицями розрізала білизну, промивала рани, перев'язувала їх. І все чорніша хмара лягала на її обличчя.

Вже перев'язаний і п'ятий, і шостий, пішла на диван, опустилась біля сьомого. Той був із простріленими легенями. Його друзі лежали неприпомні, а він один бачив усе, чув усе.

— Ви лікар?
— Лікар.
— А чому ж ви не в халаті?
Не дочекавшись відповіді, запитав:
— Скажіть правду, де ми?
Як же сказати правду? На допомогу прийшла клава:
— Не турбуйся, товаришу...
Закрив очі. Так і лежав весь час, поки промивали і перев'язували рану...

Вже в кухоньці, миючи руки, вчителька спитала лікаря:
— Як вони, Клаво?
— Житимуть.

— А той, з ранною в грудях?
Клава не відповіла: на горнищі щось гуркотіло. Обоє злякано дивились на стелю. Хто ходить там?

На горнищі господарював старий. Від даху він зривав парки, а потім зліз дотолу. В комірчині знайшов лопату, вийшов до воріт. Непосидючий, він шовсень воював з водою. На вулиці біля їхнього двору була низина, тут завжди збиралось багато води, вона проривалась у двір, а він перетинав їй шлях, наспівуючи вал землі.

Всю зиму йшли дощі — і в низині розлилось озерце. Дід зруйнував у кількох місцях вал — і вода затопила подвір'я, підійшла до стін хатини.

В діда розрахунок був простий і вірний. Він добре придививсь до фашистів. Вони ніколи не минали світлі жилі будинки, де можна щось потягти. Та не заходили в зруйновані розбиті хатини. Хай бачать, прокляті, ребра лат, хай дивляться, нелюди, на озерце в подвір'ї, хай думають, що тут пуста... Вранці у Ніни Андріївни були неприємні, тривожні розмови. Коли розвиднилось, Клава ще раз оглянула поранених.

— Буду йти я...
Вчителька вдячними очима глянула на сиву дівчину і заговорил:
— Спасибі, бережись... Вибач мені. Ти казала, що житимуть вони. А той, сьомий, з ранною в грудях?

— Як же мені відповісти? Хлопцям хоч зараз промити рани не водою, а реванолом, їм потрібні стрептоцид і чисті бинти. От цього не знайдеш ніде. Ніде... Тільки у німців.

Як пішла Клава до хати, зайшов батько. Звела очі здивовано: де був він, що робив?

— Тату, що з тобою? Чому ти такий заболочений?
— Висохне моя одежина, вимнеш її і сліду не залишилось від болота. Тут інше е...

— Та не говори загадками, тату!
— Які там загадки. На наших руках семеро. Чим годуватимемо, дочко? Що даси їм на сніданок вже завтра? Хіба ти забула, що вчора я вийняв з погріба останнє відро картоплі, а з лантуха останню жменю борошна?..

(Далі буде).

Спортивна хроніка

У фізкультурному залі ДСТ «Авангард» відбулася зустріч з баскетбола між командами Кіровограда і Білої Церкви.

В перший день змагань зустрілися жіночі команди заводу «Червона зірка» і дитячої спортивної школи Білої Церкви. Гра закінчилась з рахунком 28:23 на користь місцевих баскетболістів.

Юнацька команда дитячої спортивної школи заводу програла гостям з рахунком 47:24.

Цікаво пройшли зустрічі двох дитячих спортивних шкіл на другий день. Кіровоградські школярі виграли у юних спортсменів Білої Церкви з рахунком 34:27.

ФУТБОЛІСТИ дитячих спортивних шкіл Кіровоградського і Олександрійського міських відділів народної освіти — старі суперники. Ось і минулого вихідного дня вони зустрілися між собою. На цей раз місцем поділку був Олександрійський стадіон.

З мінімальною перевагою (3:2) матч виграли юні футболісти Олександрії.

МИНУЛОЇ неділі бобринчани стали свідками цікавого футбольного матчу. Тут відбулась фінальна зустріч на кубок обласної ради «Трудових резервів» серед спортсменів старшого віку. Команда місцевого училища механізації сільськогосподарства приймала минулорічного володаря призу — футболістів Олександрійського технічного училища.

Лідерами першого тайму стали господарі поля з рахунком 1:0. Та після перерви ініціативою володіли гості і забили у ворота бобринчан два м'ячі. Таким чином, перемігши з рахунком 2:1, олександрійці вдруге завоювали кубок.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ГАЗЕТУ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» НА 1961 РІК.

Юнаки і цивчага!

Зверніться в будь-яку контору або відділення зв'язку, до листоноші чи до уповноваженого по передплаті на підприємстві, в установі, колгоспі, і ваше прохання буде задоволене.

ГАЗЕТА — ДРУГ НА РОБОТІ І ВДОМА. ПЕРЕДПЛАТИ ЇЇ САМ І ПОРАДЬ ЗНАЙОМИМ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

Адреса редакції м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 1-42, відповідального секретаря — 5-40, відділів — 6-24.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

БК 01660. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Зам. № 7077. Т. 30.000.